

ДОРОГІ ЧИТАЧІ:—

Хто з вас не любить зимовим вечером присісти у стіп старої бабуні чи діда і слухати тих довгих-предовгих розказів, що звенять так гарно у вечірній тиші! Хто з вас не любить ся читанем цікавих оповідань про далекі, заморські краї, про незвичайні пригоди моряків на широкому океані, про дивовижні рослини і звірі тропічного підсоння! Думка летить тоді далеко-далеко поза межі родинної землі і переживає з героями усе, що вони переживали, а серденько дрожить тихим-тихесеньким бажанем: Ох! коби і мені такого хоч раз в життю зазнати! Гарна мрія! коли так сповита рожевим серпанком уяви заблิสне перед вами... та дійсність не все буває такою, як її нам горяча думка малює, — а доказом сего най послужить вам отся книжка, де розказані пригоди молодого одного чоловіка, що також рвав ся усе думками в далекий, просторий світ, жадний нових вражінь і подій.

Автор сеї книжки, любі діти, був Англичанин, родом з Лондону, а жив двіста літ тому. Первісно звав ся він Данило Фо (Фое). Счудуєте ся певно, коли вам скажу, що мав вже шістдесят років, як писав Робінзона, з черги сто шістдесят семе своє діло, бо всіх книг написав в життю звиш 200. А були се самі поважні письма головню з обрію політики, в котрій Фо брав живу участь. Вмішавши ся в боротьбу сторонництв політичних і релігійних, мусів утікати з краю, але небавки повернув, змінивши прозвище на Дефо. Коли на англійським престолі засів прихильний ему король Вільгельм оранський, віджив Дефо духом. Та ось его власні маєткові справи так попсували ся у той час, що не в силі був поплатити довгів і оставивши Лондон, переніс ся до міста Бристоль. Ту звали его "недільним чоловіком", бо тільки в неділю зважував ся виходити на улицу. Тоді то написав він одно важне письмо, на котре сам король звернув увагу і визначив авторови значну нагороду, так що сей сплатити міг своїх довжників і повернути до Лондону, де заживав великих ласк у